

РЕШЕНИЕ

№ 2531

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 93-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА

като разгледа докладваното от ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА Административно наказателно дело № 20221110203735 по описа за 2022 година

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 93-ти състав, в открито заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ ДАНАИЛОВА

при секретаря Камелия Михайлова, като разгледа докладваното от съдията а.н.д. № 3735 по описа за 2022 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, вр. чл. 145-178 от АПК.

Образувано е по жалба на С.С. А., ЕГН-***** срещу Заповед за задържане на лице рег. № 32863з-6/18.03.2022 г., издадена от в.м. –инспектор при Главна дирекция“Национална полиция“, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържана С.С. А. за срок до 24 часа.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания акт, като се оспорват изложените в него основания за издаването му, поради което се иска отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят – редовно призован, не се явява. Представява се от адв. Ст. К. от САК, преупълномощена от Адвокатско дружество "Менко М. и съдружници", която пледира за отмяна на процесната Заповед по изложените в жалбата съображения. Излага довод за липса на посочено фактическо основание за задържането в заповедта, нито в друг документ по административната преписка. Счита, че не са ангажирани и в съдебното производство доказателства, които обосновават необходимостта от постановяването на принудителната административна мярка. Моли за присъждане на направени от жалбоподателя разноски за процесуално представителство.

Ответникът по жалбата- редовно призован, не се явява. Представява се от гл.юрк. Р. П., който пледира за потвърждаване на обжалваната Заповед за задържане на лице рег. № 32863з-6/18.03.2022 г. Излага съображения, че събраните от полицейския орган данни следва да бъдат проверени в наказателното производство като не са предмет на доказване в настоящото административно производство. Прилага писмено становище, в което по същество навежда доводи за потвърждаване на оспорената заповед като законосъобразна и правилна, издадена от компетентен орган и съдържаща необходимите реквизити. Моли за

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, след като разгледа жалбата, изложените в нея доводи, направените възражения на страните и като се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.03.2022 г., в 02: 00 часа била издадена Заповед за задържане на лице рег. № 32863з-6/18.03.2022 г. -на лицето С.С. А., от в.м.а –инспектор при Главна дирекция“Национална полиция“. Като основание за задържането е посочено "чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – данни за съпричастност на лицето към действия, с които е принудил другото да се разпорежи с вещ или със свое право или да поеме имуществено задължение го заплаши с насилие, разгласяване на позорящи обстоятелства, увреждане на имущество или друго противозаконно действие с тежки последици за него или негови близки- престъпление по чл. 213а, ал. 3, т. 2 и т. 5 от НК по досъдебно производство № 42/2022г. по описа на ГДНП. Жалбоподателят била освободена на 18.03.2022 г. в 19:25 ч., видно от отбелязването на заповедта. Заповедта за задържане била връчена, за което свидетелства разписката към заповедта. По воденото ДП няма привлечено в процесуално качество на обвиняем лице. Приложени са ксерокопия на протоколи за разпит на свидетели без да е налице протокол, удостоверяващ проведен разпит на ж-ля С. А. в качеството на свидетел по воденото ДП. Приложено е ксерокопие на Протокол за личен обиск на жалбоподателя С. А. от 18.03.2022г., ксерокопие на Протокол за претърсване и изземване от 17.03.2022г. в жилище(къща) на жалбоподателя С.А. и ксерокопие на Албум от претърсване и изземване, извършено на 17.03.2022г. Приложени са протоколи от разпити на свидетели и протоколи, удостоверяващи извършени процесуално-следствени действия спрямо други лица. Видно от събраните доказателства, предмет на полицейската проверка, а и на започналото досъдебно производство е противоправна дейност, осъществена в периода от месец 2014 г. до месец декември 2019 г.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от събраната по делото доказателствена съвкупност, приобщена на основание чл. 283 от НПК.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Жалбата срещу законността на задържането е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК в производството по съдебно оспорване на индивидуални административни актове, каквато е заповедта по чл. 72 ЗМВР, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административнопроизводствените правила по издаването му, правилно ли са приложени съответните материалноправни разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

В оспорения административен акт изрично е посочено, че лицето с.с. А. след задържането си е запознато с правата по чл. 72, ал. 3, 4, 5, 6 и чл. 73 ЗМВР, за което е положило подпис. Спазено е изискването за писмена форма, актът е подписан и по отношение на изброените реквизити са спазени изискванията на ЗМВР.

След извършена служебна проверка съдът установи, че в обжалваната заповед е посочено със съответна правна квалификация основанието на издаването, а именно: "чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – данни за престъпление по чл. 213а, ал. 3, т. 2 и т. 5 от НК, с което не се изпълнява изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2, предложение първо от ЗМВР за излагане на фактическите основания за задържане на лицето. Словесното отразяване на фактическото основание за задържане се състои следното: “ данни за съпричастност на лицето към действия, с които е принудил другото да се разпорежи с вещ или със свое право или да поеме имуществено задължение го заплаши с насилие, разгласяване на позорящи обстоятелства, увреждане на имущество или друго противозаконно действие с тежки последици за него или негови

близки“. От този начин на отразяване на фактическите основания за издаване на оспорваната заповед за задържане не става ясно въз основа на какви факти административният орган е направил своето обосновано предположение за евентуалната съпричастност на задържаната С. А. в извършване на конкретно престъпление и за необходимостта за прилагане на принудителна административна мярка задържането □ за срок от 24 часа. Въведената в мотивационната част освен цифровото изписване на конкретните разпоредби фактическа формулировка се съдържа в диспозицията на правната норма на чл. 213а, ал. 3, т. 2 и т. 5 от НК, но липсва фактическа аргументация, обосноваваща издаването на обжалваната заповед, доколкото не са изложени по ясен и недвусмислен начин фактите и обстоятелства, въз основа на които би могъл да се направи извод за съотнасянето на действия, осъществени от жалбоподателя, спрямо цитираната правна норма. Освен, че в заповедта не се съдържат фактически основания и описание на относимите факти и доказателства, такива не са посочени и в друг документ, съставен преди или по време на издаването на акта. Издавани в последствие такива документи не могат да бъдат приети като част от административната преписка по самото издаване на акта. Подобни мотиви не могат да се обективират впоследствие, включително и по време на процеса по оспорване на заповедта. Следва да се отбележи, че в посочената преписка не се съдържат данни да са били предявявани обвинения при задържането на лицето С. А., нито са налице данни същата да е имала поведение, с което да е създавала пречки или затруднения за разследване по воденото ДП № 3286 ЗМ-42/2022г. по описа на ГДНП. Същевременно съгласно трайната съдебна практика, основаваща се на ТР № 16/1975 на ОСГК, мотивите за издаване на административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт и да се съдържат и в други документи от административната преписка – докладни, АУАН, нарочно съставени мотиви или други писмени доказателства. В случая не е налице нито един документ, съдържащ такива мотиви.

Действително в ЗМВР е предвидено, че при данни за извършено престъпление е допустимо задържането на лице, като при това не съществува изискване тези данни да бъдат достатъчно и с такава пълнота и убедителност каквито следва да бъдат тези данни, за да бъде привлечено едно лице в процесуално качество на обвиняем във водено срещу него наказателно производство. Същевременно в процесната заповед за задържане не са посочени като словесно описание конкретните данни за извършено престъпление от страна на С. А., което по недопустим начин пречатства правото на защита на задържаното лице да разбере защо по отношение на него се прилага ограничаваща свободата му принудителна административна мярка. Необективирането на твърдения за наличие на някой от релевантните юридически факти, с които законът свързва полицейското задържане, прави заповедта немотивирана и пречатства възможността на задържаното лице да се запознае с мотивите на акта и да ангажира доказателства за оборване на твърденията, довели до задържането.

Следва да се отбележи, че изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР е проявление на установеното в разпоредбата на чл. 5, § 2 от ЕКПЧ, която осигурява гаранция всяко арестувано лице да знае защо е лишено от свобода, както и за да му се даде възможност да отрече извършването на престъплението. Посочването им в заповедта представлява излагане на мотиви и обосновава разпоредителната част на акта. При липса на мотиви, съдът не може да упражни контрол за законосъобразност върху обжалвания административен акт и същият подлежи на отмяна като незаконосъобразен по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК, като издаден в нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса, доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаване и доколко могат да се свържат с посочените от издателя правни норми.

Целта на принудителната административна мярка - задържане за срок до 24 часа, налагана по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения да се укрие, да извърши друго

престъпление или да осуети наказателно преследване, чрез заличаване на улики на местопрестъпление, укриване на улики или лица - като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени, което е изцяло в тежест на административния орган, издател на акта. Издаването на оспорваната заповед на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, с която е разпоредено задържането на С. А., не допринася за постигане на посочените цели и съставлява акт на неоснователна принуда върху дееца чрез лишаването му от свобода до 24 часа, който противоречи изцяло на същността и предназначението на принудителните административни мерки, съгласно легалното им определение в чл. 22 от ЗАНН.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че заповедта е постановена при съществени нарушения на административно производствените правила и е материално незаконосъобразна. С издаването на оспорената заповед са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на мотиви и фактически условия, въз основа на които е ограничено правото на свобода на жалбоподателя – основно човешко право, защитено от Конституцията на РБ и редица международноправни актове. По този начин, издавайки процесната заповед, в този вид, за жалбоподателя остават неразбираеми причините, по които е била задържана, а това е недопустимо при ограничаване на основното човешко право на свобода и свободно придвижване.

В жалбата си против обжалваната заповед процесуалният представител на жалбоподателя - адв. С. К. от САК, е поискала присъждане на направените от жалбоподателя разноски за процесуално представителство. С оглед изложеното и изхода на делото адвокатско възнаграждение в размер на 520 лева (съобразно представени доказателства-договор за правна помощ, списък на разноски и фактура) следва да бъде присъдено в полза на жалбоподателя. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на с.с. А., ЕГН-***** сумата от 520 лева, представляваща разноски по делото, от която 480 лева – адвокатско възнаграждение, 10 лева – внесена държавна такса и 30 лева-държавна такса за частна жалба.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 32863з-6/18.03.2022 г., издадена от в.м. –инспектор при Главна дирекция "Национална полиция", с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е задържана С.С. А., ЕГН-***** за срок до 24 часа.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Национална полиция" да заплати на с.с. А., ЕГН-***** сумата от 520 лева, представляваща разноски по делото, от която 480 лева – адвокатско възнаграждение, 10 лева – внесена държавна такса и 30 лева-държавна такса за частна жалба.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщение, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____